

Arrest

nr. 64 265 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 februari 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 december 2008 vragen de verzoekende partijen asiel aan in België.

Op 18 augustus 2009 beslist de Commissariaat-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 31 mei 2010 wordt het beroep tegen voornoemde negatieve beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 26 januari 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 7 december 2010 verklaart de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Op 10 januari 2011 geeft hij de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25/01/2010 werd ingediend door :

K., A. (R.R.: ...) geboren te (...) op (...)

M., A. (R.R.: ...) geboren te (...) op (...)

+ kind:

M., E. (R.R.: ...) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

De aangehaalde medische aandoeningen kunnen niet worden weerhouden om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De ambtenaar-geneesheer concludeert echter in zijn verslag (zie gesloten omslag in bijlage) dat hoewel betrokkene medische toestand beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië. In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen of voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen. Dat de aandoeningen van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen zijn opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging gratis zijn. Dat betrokkene, voorafgaand aan zijn verblijf in België, woonachtig was in de Armeense hoofdstad Erevan. Dat er in de hoofdstad gespecialiseerde centra zijn waar patiënten met de aandoening van betrokkene terecht kunnen.

Aangezien deze beslissing ook geldt voor de vrouw en minderjarige zoon van betrokkene, kan worden verondersteld dat zij instaat voor de eventueel nodige ondersteunende hulp. In het dossier zitten geen gegevens waaruit blijkt dat de vrouw van betrokkene niet zou kunnen werken. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië, het land waar hij tenslotte ruim 26 jaar verbleef, geen overige familie, vrienden of kennissen zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar.

Bijgevolg zijn de medische zorgen die betrokkene behoeft zowel beschikbaar als toegankelijk in Armenië en kan de continuïteit van de zorgen gegarandeerd worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, derde, en vierde middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, en redelijkheidsbeginsel, de rechten van verdediging, en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2.2. De in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Er wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat het aangehaalde medische motief niet kan worden aanvaard om het verblijf van de verzoekende partijen te regulariseren in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, naar het advies van de ambtenaar-geneesheer en naar het administratief dossier, waaruit blijkt dat behandeling en opvolging van de medische situatie van verzoeker aanwezig en toegankelijk zijn in Armenië. Er wordt geconcludeerd:

"Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Voorts wordt nog verwezen naar het feit dat aan de ingeroepen niet-medische argumenten geen gevolg wordt gegeven.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991, noch tonen zij aan dat de motivering niet afdoende zou zijn.

2.3.1. De verzoekende partijen voeren de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2. De verzoekende partijen betogen dat wel degelijk diverse verslagen werden neergelegd waaruit voldoende blijkt dat verzoeker wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van aard is dat hij niet in staat is te reizen en dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat de diverse beschikbare gegevens op een zorgvuldige en redelijke manier in acht zijn genomen. Verzoeker heeft wel degelijk objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan hij lijdt en waaruit blijkt dat er medische behandelingen lopende en voorzien zijn en een verder gespecialiseerde medische opvolging door een psychiater en psycholoog noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen ten onrecht geringschat. De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in haar advies hoofdzakelijk tot het geven van een loutere beschrijving van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen om daarvan vervolgens de inhoud tegen te spreken, aldus de verzoekende partijen.

Uit de bestreden beslissing, die hoofdzakelijk is gestoeld op het advies van de ambtenaar-geneesheer, blijkt duidelijk dat deze laatste de medische toestand van verzoeker heeft erkend als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien ze niet adequaat wordt behandeld en opgevolgd. In die optiek is er geen sprake van het geringschatten van de medische informatie die verzoeker had neergelegd en tonen de verzoekende partijen niet aan dat in hun concreet geval verzoeker aan een bijkomend medisch onderzoek moest onderworpen, aangezien er, voor wat het ziektebeeld betreft, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen willen doen geloven, geen strijdigheid is tussen de attesten van de behandelende arts en het standpunt van de ambtenaar-geneesheer. Te dezen wijst de Raad er nog op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet evenmin voorziet in een verplicht bijkomend medisch onderzoek aangezien hierin gesteld wordt: *“(…) De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen”*. Uit het feit dat geen bijkomend medisch onderzoek is gevraagd door de ambtenaar-geneesheer kan derhalve geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, worden afgeleid. In zoverre de verzoekende partijen hieruit ook nog een schending van het redelijkheidsbeginsel zouden afleiden, dient erop gewezen dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze –*in casu* de keuze om niet over te gaan tot een bijkomend medisch onderzoek- is gekomen. Gelet op hetgeen voorafgaat is een dergelijke schending geenszins aannemelijk gemaakt.

2.3.3. Voor zover de verzoekende partijen aangaande de mogelijkheid tot reizen van verzoeker, stellen dat de ambtenaar-geneesheer de informatie die verzoeker gewoon beschrijft en de inhoud ervan tegensprekt, blijkt uit het advies het volgende:

“De betrokkene kan reizen; hoewel dr. V.P. op de medische attesten van 11/9/2009 en 18/11/2009 stelde dat betrokkende zich (op dat ogenblik) niet kon verplaatsen en (op dat ogenblik) niet kon reizen, niet kon reizen naar het herkomstland en dat er een rechtstreeks oorzakelijk verband is tussen het herkomstland en betrokkenes medico-psychologische toestand, dient hierbij opgeworpen te worden dat een precieze termijn en de reden van een eventuele reisongeschiktheid niet aangegeven werden op de betreffende attesten. Ook de precieze aard van dit oorzakelijk verband werd niet verder uitgediept. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt daarentegen alleszins niet dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie om te reizen. Ook nadien werden door de betrokkene geen aanvullende medische gegevens meer ter beschikking gesteld waaruit dit zou blijken. Bovendien blijkt uit de bovenstaande herkomstlandinformatie dat de aangehaalde behandeling beschikbaar is in Armenië. “

Derhalve blijkt dat in het advies op een gemotiveerde wijze wordt uiteengezet om welke reden de loutere stelling dat verzoeker niet kan reizen niet werd aangenomen. Bij gebrek aan elementen die thans in het verzoekschrift worden aangehaald om één en ander te weerleggen, tonen de verzoekende partijen op geen enkele wijze aan dat, door te stellen in de bestreden beslissing dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, de verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld of zou hebben geoordeeld op grond van een niet-correcte feitenvinding.

2.3.4. De verwerende partij heeft voorts, op grond van het voormelde advies, geoordeeld dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Het komt de verzoekende partij dus toe om dit standpunt, dat is onderbouwd door de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, in een ander daglicht te stellen. Deze stukken zijn een mail van 4 november 2008 en een schrijven van 25 mei 2009 van een Armeense professor én een lijst van geregistreerde geneesmiddelen bekomen via het internet, geconsulteerd op 21 oktober 2010 waaruit blijkt dat zowel de geneesmiddelen als de zorg beschikbaar zijn en gratis, en dat voor de geneesmiddelen waarover geen informatie is terug te vinden alternatieven bestaan. Inderdaad blijkt uit het administratief dossier evenzeer dat de verzoekende partijen in hun aanvraag stukken hadden bijgevoegd waaruit zou blijken dat de algemene toegankelijkheid van het gezondheidssysteem beperkt is en de specifieke zorg die verzoeker nodig heeft in Armenië ernstig in gebreke blijft en de voorhanden zijnde voorzieningen nauwelijks geïntegreerd zijn in het primaire gezondheidssysteem en dat de ambulante hulpverlening onvoldoende is uitgebouwd en vaak een residentiële opname de enige mogelijkheid is. Deze algemene informatie die dateert van 2006 gesteld tegenover de recentere en specifieke informatie waarop de ambtenaar-geneesheer en daaropvolgend de verwerende partij zich hebben gesteund, kan er derhalve niet toe leiden dat de motieven met betrekking tot de behandeling zouden gestoeld zijn op een onvolkomen of niet-correcte feitenvinding, noch, gelet op de omstandige motivering ter zake in de bestreden beslissing, dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar zij oordeelde dat behandeling en geneesmiddelen toegankelijk zijn voor verzoeker. De stelling dat medische handelingen lopende zijn en gepland, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partijen tonen immers, gelet op hetgeen hierboven werd gesteld, niet aan dat een opvolging in het land van herkomst niet mogelijk is.

2.3.5. De verzoekende partijen stellen, met betrekking tot de briefwisseling en de literatuur die door de ambtenaar-geneesheer werden gehanteerd, dat deze stukken niet aan de verzoekende partijen werden meegedeeld zodat hen en de behandelende arts de mogelijkheid werd ontnomen om kennis te nemen van de inhoud ervan zodat niet kon worden onderzocht of de inhoud ervan wel toepasselijk is op verzoeker. Zij leiden hieruit een schending van de rechten van verdediging af.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). De verzoekende partijen kunnen er zich niet met goed gevolg op beroepen. Bovendien tonen zij op geen enkele wijze aan dat zij inzage hebben gevraagd van de stukken van het dossier en dat deze inzage hen werd geweigerd.

2.3.6. Ten slotte voeren de verzoekende partijen een schending aan van artikel 3 van het EVRM, op grond van het feit dat verzoeker niet in staat is om te reizen en dat een adequate medische behandeling in zijn land van herkomst niet toegankelijk zou zijn. Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst houden een risico op de schending van artikel 3 van het EVRM in.

Hierboven werd reeds gesteld dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze, of op grond van een verkeerde feitenvinding tot de conclusie is gekomen *“dat betrokkene leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

De verzoekende partijen vergenoegen zich ermee die elementen te herhalen die zij reeds in het kader van de overige door haar aangevoerde schendingen had aangebracht, en die de Raad als onvoldoende

heeft beschouwd om deze motivering in een ander daglicht te stellen. Een schending van artikel 3 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS